

Esther Cohen – RouwLust

Een boek over dood-gewone levenslust

TEKST: ESTHER COHEN

Levenslust en levenstaak. Mijn oog valt op de uitnodiging om hier iets over te schrijven, in een A4'tje. Een boek zou gemakkelijker zijn. Ik weet precies waar het voor mij over gaat. Dat wil gezien, gehoord en naar buiten gebracht worden. Het moet, het roept. Dringend en dwingend.

Kerstvakantie 2004/2005. Tsunami in Thailand. De tweede vrouw van Wiegel komt om bij een verkeersongeluk. Ik lees deze ontijdingen in de krant als ik met mijn gezin op vakantie in Tenerife ben. Ik neem het tot me, niet in me. Ik ben bezet met mijn eigen naderende tsunami; de dood die zich aankondigt, zonder dat ik het echt weet. Ik voel de dreiging. Ik probeer vakantie met mijn dochters te vieren. Mijn man is ziek. Angstig. Ongeïndefinieerd. Anders. Er klopt iets niet. Hij ontkent het; ik moet niet zeuren.

Februari 2005 valt hij om in de keuken, onder onze ogen. Dood. In een minuut. Opgelucht haal ik adem. Ik wist het al die tijd zonder het te weten. De dreiging is voorbij, het is een feit. De opluchting is

van korte duur. Mijn man is dood. Mijn vriend, de vader van mijn kinderen, mijn collega. Dood. Mijn toekomst met hem dood. Wie ik was met hem, dood. Nooit meer. Voor altijd voorbij. De eenzaamheid die mij pakt, is diep. Ook oude rouw dient zich aan. Het verlies van mijn vader en vaderland als kleuter. Mijn verweesdheid van toen is er ook in het nu.

Het pad met-zonder hem gaan als alleenstaande moeder, vrouw, dochter, hulpverlener... Ik moet mezelf opnieuw vinden. Dan dient het zich aan: levenslust. Via mijn geslacht. Verlangen naar aanraking. Verlangen naar seks. Verlangen naar leven, toekomst, begeerd worden en begeren... Ik schaam me en houd me stil. Ik ken geen andere weduwen. Ik hoor geen vrouwen spreken over dit verlangen. Als ik na anderhalf jaar op internet ga daten, begrijpt iedereen het wel: 'Tuurlijk. Als jij zover bent dan moet je dat doen.'

De waarheid is dat ik niet zover ben, maar wel verlangen voel. Ik heb pijn. Ik heb levensdrift. Ik wil de vergetelheid in door weg te dromen in een sprookjesachtig mooie toekomst of de vergetelheid in die seks brengen kan. Ik wil LEVEN! Ik wil Vrouw zijn. Seksueel zijn. Maar met wie kan ik daarover spreken? Ik volg een

rouwlust.com

post-HBO Omgaan met verlies. Als ik niet zelf over seksualiteit begin, dan gaat het daar niet over. Wat ik leer, vertaal ik zelf naar dit thema. Ik heb twee planken vol boeken over rouw. Geen enkele daarvan biedt een link met seksualiteit en verlangen naar aanraking en seks. Ik ga in therapie, laat me masseren, doe lichaamswerk. Bij Phoenix volg ik onder anderen de workshops *Overgave en vrouwelijke seksualiteit* en *Emotioneel Lichaamswerk*. Samen met mijn inmiddels gegroeide weduwnetwerk schrijf ik het boek *RouwLust*. Dat dit boek er moest komen was een levenstaak geworden.

Ik wil dit thema in de wereld zetten, een woord geven aan het fenomeen: RouwLust. Voor erkenning, permissie en geruststelling. Ter ere van mijn man. Van onze liefde en mijn rouw in het pad met-zonder hem. Voor onze prachtige meisjes, vrouwen nu. Het doet verdriet dat we niet samen trots kunnen zijn, niet samen onze kleinkinderen welkom hebben geheten. Dat blijft, en ik word geroepen door wat groter is dan alleen mijn pad. Ik ben niet uniek, ik ben gewoon. Net als al die rouwenden ken ik de cyclus van de dood, de rouw en het leven dat weer roept.

Lust is Levenslust! Het is dood-gewoon!